

community

The New Apostolic Church around the world

03/2016/LV

Uzvarēt ar Kristu:
Galvenais ir palikt

Dievkalpojums Angolā:
Dārgi atpirkti

No katehisma:
Mācība par nākamām lietām

No kristietības vēstures

New Apostolic Church
International

Galvenais ir palikt

Mīļie brāļi un māsas,

Jaunās Derības vēstulēs mēs atrodam daudzas norādes, kā var uzvarēt kopā ar Kristu.

Te ir arī apustuļa Pāvila dzīves bilance: „Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis; atliek man tikai saņemt taisnības vainagu.” (2. Timoteja 4, 7-8) Uzvarēt nenozīmē, ka tu esi vislabākais ticībā, uzvarēt nozīmē izturēt līdz galam un sasniegt ticības mērķi.

Pāvila vēstulēs korintiešiem (9, 25-26), ebrejiem (12, 1) un filipiešiem (3, 13-14) tiek izmantots salīdzinājums ar sportistu un sacīkstēm. Tas sniedz palīdzīgas norādes, kā trenēt mūsu izturību.

- Zināt mērķi: mēs vēlamies iemantot godību, tāpēc mums jāklūst līdzīgiem Jēzum Kristum. Vai mēs pietiekami ar to nodarbojamies?
- Neizlaist mērķi no acīm: neļausim sevi aizvest prom no mērķa, dzirdot gaviļus un „urrā” saucienus ceļa malās.
- Sadalīt ceļu posmos: mēs nedrīkstam zaudēt drosmi, esot tālu no Jēzus būtības. Mēs varam vienmēr piestrādāt pie atsevišķām īpašībām un sākt dzīvot, šīs īpašības izmantojot ikdienas dzīvē.
- Sadalīt spēku: ja ticības mērķis šķiet pārāk tāls, saīsināsim „zemes lietu ceļu” un koncentrēsimies uz garīgajām vērtībām.
- Atbrīvoties no liekā balasta: grēki un nesamierināšanās iešanu uz priekšu padara grūtāku. Meklēsim piedošanu un piedosim paši

Starpautiskā Jaunapustuliskā baznīca

- Ievērot diētu: uzdosim jautājumu, kāds ēdiens stiprina mūs ticības skrējienā. Šis ēdiens ir Dieva vārds un svētais vakarēdiens, tāpēc vedīsim dvēseli tur, kur tā tiek stiprināta ilgstošam ceļam.

Būt klāt - tāda ir olimpiskā devīze. Ticības skrējienu noder: būt klāt, palikt – tas ir galvenais, izšķirošais. Lai mums par paraugu kalpo 1. Timoteja 6, 12 teiktais: „Cīnies labo ticības cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts.”

Sirsnīgi sveicot jūs, jūsu

Žans Luka Šneiders

Attēls: Hermann Bethke un ENA Angola

Dārgi atpirkti

Apustuļa Pāvila 1. vēstule korintiešiem 7, 23

*„Jūs esat dārgi atpirkti, netopiet par
cilvēku kalpiem.”*

Mīļie brāļi un māsas, dziesma, kuru dziedāja koris, pauž mūsu prieku, ka mēs šodien drikstam piedzīvot šo dievkalpojumu. Es dalos šajā priekā ar jums. Taču man ir viena vēlēšanās: lai katrs no mums, ieskaitot mani, gribētu spert izšķirošo soli uz savu ticības mērķi un pietuvoties Kristum. Mēs vēlamies spert lielu soli pretī Viņam, kļūt līdzīgi Viņam, lai rīkotos pēc Viņa gribas. Es varu iztēloties, ka jūsu vidū ir brāļi un māsas, kuri varbūt nav tik priecīgi – ne tāpēc, ka nespēj ticēt, bet gan tāpēc, ka viņiem ir daudz pārbaudījumu un rūpju par nākotni, gan savu, gan bērnu. Es vēlos šiem brāļiem un māsām teikt: jūs neesat aizmirsti, Dievs vēlas jūs šodien mierināt un stiprināt. Viņš apsola savu palīdzību.

Galvenā palīdzība, kuru Dievs vēlas mums sniegt, ir atpestīšana no visa ļaunā. Tas ir daudz vairāk, nekā šajā brīdī tikt atpestītiem no slimībām. Viņš vēlas rūpēties par to, lai mēs taptu mūžīgi atpestīti no visa ļaunā. Tātad tu tiec mierināts: Dievs darbojas, lai palīdzētu tev.

Šis darbs sākās tad, kad Dieva Dēls atdeva savu dzīvību par mums. To apstiprina arī Pāvils, sakot: „Jūs esat dārgi atpirkti (..)”

Šajā dievkalpojumā, kurš notika basketbola stadionā „Citadele”, piedalījās 13 800 dalībnieku.

*Mēs nevēlamies iet
tikai savus ceļus, mēs
sekojam Jēzum Kristum.
Mēs zinām: kurš cīnās
kopā ar Jēzu Kristu, tas
uzvarēs.*

Ādama dēļ visi cilvēki kļuva par grēka kalpiem. Mēs ciešam no ļaunā, jo esam pakļauti viņa varai. Visas slimības, netaisnības, ciešanas un nāve ir grēka sekas. Jau no dzimšanas cilvēks ir grēka vergs. No tā Kungs vēlas mūs atpestīt, tādēļ Viņš mūs ir dārgi atpircis. Viņš atdeva savu dzīvību, Viņš tika notiesāts mūsu vietā un nonāvēts. Viņš, kas bija pilnība, kurš nekļūdījās, uzņēmās visu mūsu grēku nastu, lai mēs netiktu notiesāti. Viņš tika sodīts, lai mēs netiktu sodīti savu kļūdu un grēku dēļ. Viņa nopelns ir tas, ka mēs varam tikt pestīti.

Tik stipri Dievs mūs mīl, ka Viņa Dēls ir miris par mums. Padomāsim arī par to, ko Dievs darīja pēc sava Dēla nāves, lai mēs varētu baudīt Viņa upura nopelnu: Viņš sūtīja Svēto Garu, deva apustuļus, Viņš gadsimtu gaitā rūpējās, lai Jēzus Kristus evaņģēlijs tiktu nodots tālāk. Bija laiks, kad ļoti daudzi cilvēki pieņēma evaņģēliju, bet

bija arī citi laiki - laiki, kuros kristieši tika vajāti, taču Dievs rūpējās par to, lai evaņģēlijs tiktu sludināts tālāk laikā un telpā.

Mēs iedomājamies par daudziem cilvēkiem, kuri rūpējās par to, lai arī šodien mēs varētu pieredzēt evaņģēlija vēsti. Jēzus Kristus ir dārgi samaksājis par mums, tāpat daudzi cilvēki, kalpojot Jēzum Kristum, ir nesuši savus upurus, lai mēs šodien varētu tikt pestīti. Cik daudzi tika upurēti, lai

apustuļa amats arī šodien varētu darboties mūsu vidū!

Pāvils saka: „Jūs esat dārgi atpirkti; nekļūstiet par cilvēku kalpiem.” Te nav domāta kalpošana kādam atsevišķam cilvēkam, bet gan kalpība pasaulei: Dievs mūs ir atpestījis, dārgi samaksājot par to, lai mēs atkal nenokļūtu pasaules kalpībā. Reizēm šis stāvoklis tiek saukts vēl tiešāk: „cilvēku vergi”. Vergs nav brīvs, viņš ir saistīts ar kādu. Viņam vairs nav brīvas gribas darīt to, ko viņš pats vēlas, viņam ir jādara tas, ko pavēl saimnieks. Viņam ir jāstrādā, un par to viņš nesaņem algu, viss jādara par brīvu, tikai par vēdera tiesu. Tāpēc kā Dieva bērni mēs nedrīkstam nonākt pasaules verdzībā. Ko tas nozīmē?

Bībelē ir daudz piemēru par cilvēkiem, kuri bija izredzēti vai atpirkti un nepareizu lēmumu dēļ visu pazaudēja. Padomāsim par Ēzavu. Viņš bija pirmdzimtais un izredzēts,

lai vēlāk saņemtu īpašu svētību; taču viņš ļāva pasaulīgajām vajadzībām sevi sasaistīt. Tā kā viņš bija sasaistīts, viņš nevarēja brīvi izvēlēties. Viņš savu pirmdzimtā svētību pārdeva par lēcu virumu. Zemes lietas Ēzavam bija svarīgākas par svētību. Tāpēc viņš kļuva par sava brāļa kalpu. Savam tēvam Ēzavs vēlāk jautāja, vai tam nav viņam vēl kāda svētība, taču tēvs atbildēja: „Es esmu tavu brāli tev par kungu iecēlis, un arī visus tavus brāļus esmu padarījis par kalpiem viņam, (..) ko es vēl varētu tev dot, mans dēls?” (1. Mozus 27, 37)

*Tas, kurš seko Jēzum Kristum,
to nedara par velti, viņš saņems
mūžīgās dzīvības vainagu -
vislielāko algu.*

Pastāv lielas briesmas, ka mēs varam kļūt par šīs pasaules lietu kalpiem, liekot zemes lietas pirmajā vietā, bet tikai otrajā vietā

- dvēseles pestīšanu. Vieni saka: „Es nevaru apmeklēt dievkalpojumus, jo man darbs ir svarīgāks.” Citi saka: „Es nevaru klausīt Dievam, es nevaru dzīvot pēc Dieva baušļiem, ja tiek runāts par naudu.” Viņi vēlējas, saņemot ūdenskristību, svēto apzīmogošanu un dodot iesvētību

Sprediķi papildināja aprīņa apustuļi Patrick Mkhwanazi (Dienvidāfrika, attēlā augšā pa labi) un Noel E. Barnes (Dienvidāfrika).

apsolījumu, sekot Jēzum Kristum un dzīvot pēc Dieva baušļiem. Bet, kļuvuši par zemes lietu kalpiem, viņi vairs nav brīvi un nevar vairs savu doto „jā” vārdu turēt. Viņi vairs nerespektē baušļus savu zemes iegribu un vajadzību dēļ.

Mēs esam dārgi atpirkti, tāpēc nekļūsim par zemes lietu vergiem. Mēs esam izšķīrušies par Kungu un esam brīvi, ejot to ceļu, kuru Dievs ir nolīcis.

Apustulis Pāvils ir skaidri pateicis, ka dvēseles pestīšanai nav nozīmes, vai tu esi brīvs vai vergs, vai esi jūds vai neesi jūds, vai esi bagāts vai nabags. Viss ir atkarīgs no iekšējās nostājas. Lai mums vienmēr būtu pareizā sirds nostāja! Mēs nevēlamies, lai mūs vada zemes lietu nepieciešamība.

Vecajā Derībā rakstīts arī par kādu vīru Simsonu, Izraēla soģi. Kad Simsons nāca pasaulē, viņa māte novēlēja viņu Dievam. Dievs izvēlējās šo vīru, lai tas cīnītos pret izraēliešu pretiniekiem - filistiešiem.

Toreiz bija tā: ja kāds vīrietis tika novēlēts kalpot Dievam, viņš nedrīkstēja nogriezt matus. Katrs tad zināja: ja nāca pretī vīrs ar gariem matiem, viņš ir Dievam veltīts, viņš ir Dieva kalps. Tā vēlāk notika arī ar Samuēlu - arī viņš nedrīkstēja nogriezt matus (1. Samuēla 1, 11).

Simsons bija ļoti spēcīgs un varēja cīnīties ar filistiešiem. Kādu dienu viņš iepazīna meiteni, kuru sauca Delila, bet šo sievieti filistieši bija piekukuļojuši. Filistiešu vadoņi nāca

pie tās un teica: „Pierunā tu viņu, lai viņš parāda, kur viņam slēpjas viņa lielais spēks, lai mēs viņu varētu pieveikt un saistīt, lai viņu pārvarētu; tad mēs ikviens dosim tev tūkstoš un simts sudraba gabalu.” (Soģu 16, 5–17) To var saprast arī šādi - Simsona spēks slēpās ciešā kopībā ar Dievu. Ko darīja viņa sieva Dalila, uzzinot vīra spēka noslēpumu? Viņa nogrieza Simsona matus - viņa pārrāva Simsona iekšējo saiti ar Dievu. Simsons kļuva vājš, viņu sagūstīja un padarīja par vergu. Kāpēc? Jo viņš rīkojās nepareizi. Savas sievas labvēlība viņam bija svarīgāka par Dieva labvēlību.

Mēs pūlamies, lai ieņemtu savu vietu sabiedrībā un uzturētu labas attiecības ar saviem līdzilvēkiem. Taču attiecības ar cilvēkiem nedrīkst būt svarīgākas par attiecībām ar Dievu. Mums ir jāklausa Dievam vairāk nekā cilvēkiem. Dažkārt mums ir jāsaka: „Nē, tā es nerīkošos, kaut arī tev tas nepatīk. Es tā nerīkošos, jo man ir svarīgāka Dieva labpatika pret

Pa kreisi: pirmapustulis Žans Luka Šneiders ieceļ aprīņa vecāko José Calenga Baza (attēlā uz ceļiem) apustuļa amatā un apustuli Alfonso Avelino (attēlā stāv) pēc trīsdesmit gadu ilgas kalpošanas atlaiž pelnītā atpūtā.

mani.”

Vēl kāds piemērs no Vecās Derības. Izraēlieši bija Dieva izredzētā tauta. Tas, protams, nepatika citām tautām. Atkal un atkal filistieši nāca, lai cīnītos ar Dieva tautu. Ienaidniekam bija līdzīgs augumā liels vīrs, kura vārds bija Goliāts. Viņš bija apbruņots ar ieročiem, un no viņa visiem bija bail. Viņš izsmēja izraēliešus un viņu Dievu un teica: „Izraugiet sev vienu vīru, un tas lai nāk lejā pie manis. Ja tas mani spēs cīņā pieveikt un mani nosītis, tad mēs esam ar mieru būt jūsu kalpi, bet ja es viņu pieveicu un to nosītišu, tad jūs būsīsit mūsu kalpi un mums kalposīsit!” (1. Samuēla 17, 8.9) Izraēliešiem bija bail, un šo baiļu dēļ viņi gandrīz kļuva par filistiešu kalpiem. Par laimi, nāca mazais Dāvids, kuram nebija bail. Viņš zināja: kopā ar Dievu viņš uzvarēs Goliātu. Viņš patiešām uzvarēja Goliātu un atbrīvoja savu tautu.

Arī mēs dažkārt domājam, ka mēs esam vāji un pret mums vērstais gars ir stiprs. Viņa mācība tiek izplatīta ar lielu spēku, un tie, kuri viņam seko, dzīvē gūst lielus panākumus, bet mums dažkārt ir ļoti jānopūlas. Sātana rīcībā ir daudz līdzekļu, bet mums nav nekā no šīs bagātības. Nē, tā tas nav! Kaut arī mūsu ienaidnieks ir varens, mēs zinām: kopā ar Kristu mēs varam uzvarēt! Kristus ir stiprāks nekā Viņa ienaidnieks! Mēs sekojam Kristum un uzņemamies cīņu ar ļauno. Ar Kristu mēs uzvarēsim. Mēs nevēlamies kļūt par kalpiem ļaunajam.

Vēl viens piemērs, ko Jēzus pats ir teicis. Viņš mācekļiem stāstīja: „Kad nešķīsts gars atstāj cilvēku, tad viņš apstaigā sausas vietas un meklē atpūtas vietu, bet to neatradis, saka: es atgriezīšos savā mājoklī, kuru atstāju. Viņš noiet un atrod to izslaucītu un izgreznotu. Tad viņš noiet un ņem līdzīgs septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un

tur dzīvo, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāki, nekā bija iepriekš.” (Lūkas 11, 24–26) Šis piemērs mums kaut ko atklāj.

Ūdenskristībā un svētajā apzīmogošanā mēs tikām attīrīti. Ļaunais tika izdzīts, viņam vairs nebija nekādu tiesību uz mums, jo mēs nu piederam Kristum. Taču tagad mums ir jāizšķiras, kurš dzīvos mūsu sirdis.

Ļaunais gars kopā ar saviem septiņiem gariem var atgriezties: ja sirds ir kļuvusi tukša, tiem ir vieta, kur iemānot.

Mēs vēlamies rūpēties par to, lai Svētais Gars dzīvotu mūsu sirdīs un visa sirds, jā, visa mūsu dzīve būtu pildīta ar dzīvību. Jaunajai radībai Jēzū Kristū ir jāattīstās. Ja Svētā Gara dotā dzīvība piepilda mūsu sirdis, tajā vairs nav brīvas vietas citiem gariem. Ja cilvēks ir kristīts un apzīmogots, bet sirdī nav atstāta tam vieta, ļaunie gari atgriežas atpakaļ un cilvēks kļūst ļoti nelaimīgs.

Tad cilvēkā atgriežas gars, kurš mēģināja arī Jēzu kārdināt, un saka: „Izmanto savu dievbērību tam, lai tev uz zemes kļūtu daudz labāk.” Tad tāds cilvēks iet uz dievkalpojumiem, bet domā tikai par zemes lietām: „Mīļais Dievs, dari tā, lai man labi klātos. Mīļais Dievs, es taču esmu tavs bērns, dari tā, lai es kļūtu bagāts.” Tad iepriekšējais gars atgriežas mūsos un nosaka, par ko mums būtu jālūdz Dievs. Tādam cilvēkam tad klājas slikti, jo viņš redz: tas nedarbojas, es esmu jaunapustulis, tomēr nekļūstu bagāts. Viņam sāk klāties vēl ļaunāk kā iepriekš.

Ja cilvēks ir kristīts ar ūdeni, apzīmogots, viņa sirds ir tikusi attīrīta un svētīta, taču viņš neļauj Svētajam Garam darboties, viņa atgriežas cits gars.

Pēc dievkalpojuma pirmapustulis Šneiders sniedza interviju medijiem.

Cits piemērs: kāds vēlas saņemt samaksu no baznīcas. Un turpmāk viss ir saistīts tikai ar to, lai caur baznīcu vai no tās saņemtu atalgojumu. Piemēram, viņš dzied kori, bet ne lai slavētu Dievu, bet gan lai būtu priekšplānā. Vai arī kāds amatnesējs dara visu, lai saņemtu augstāku amatu, vēloties kļūt noteicējs pār visu.

Viņš ir kļuvis par ļaunā gara kalpu, viņš vairs nekalpo Kungam. Viņš dara to tikai sava labuma dēļ. Visu, ko viņš dara, viņš dara kāda labuma dēļ - kāds vēlas kļūt bagāts, cits - saņemt samaksu par kalpošanu. Šie cilvēki kļūst par citu garu kalpiem un nesaņem to, ko vēlējušies. Un kaut kad viņi viņas un aiziet prom.

Tie ir vienkārši piemēri par cilvēkiem, kurus Dievs izredzēja svētībai, bet viņi izvēlējās nepareizu ceļu. Viņi kļuva par „cilvēku kalpiem”.

Mēs vēlamies būt Kristus kalpi un kalpones. Mīlestībā uz Kristu mēs esam cieši saistīti ar Viņu. Mēs nevēlamies iet savus ceļus, mēs sekojam Jēzum Kristum. Mēs zinām: kas cīnās ar Kristus palīdzību, tas uzvarēs. Tas, kurš seko Jēzum Kristum, to nedara par velti, viņš saņems dzīvības vainagu - vislielāko balvu, kāda jebkad ir bijusi. Mēs esam dārgi atpirkti, tāpēc paliksim uzticami Jēzus Kristus mācekļi un kalpi. Tad mūsu alga būs neapprakstāmi liela.

PAMATDOMA

Atpirkti caur Kristus upuri, mēs vēlamies uzmanīties, lai mēs:

- nekļūtu par zemes lietu kalpiem,
- izpatiktu vairāk Dievam nekā cilvēkiem,
- neļautu sevi iespaidot ļaunā varai,
- dotu iespēju Svētajam Garam piepildīt visu mūsu sirdi.

| Attīstīt, nevis atkārtot

Šeit nerodas jautājumi: gaisma uzvar tumsu. Un iestājas Kunga diena. Tas nozīmē: lai- cīgi pamosties un pareizi rīkoties. Mūs sasniegusi arī gaismiņa no pirmapustuļa dievkal- pojuma Astanā Kazahstānā.

Vai tā būtu pasaules radišana vai Jēzus piedzimšana, Pētera atbrīvošana vai Pāvila atgriešanās: „Kur Dievs ir klātesošs, kur Dievs darbojas, ir gaisma un skaidrība. Tur ir patiesība, drošība, dzīvība.” Pirmapustulis vēl piebilda: „Šo līdzību mēs atrodam daudzviet Bībelē.”

Diena, kurai seko nakts, norāda - Kunga atkal atnākšana nav apturama: „Kaut arī nakts ir ļoti tumša un ilga, katrs zina: tumsa nevar aizkavēt dienu. Diena atnāks, tas ir pavisam droši.”

Brīdinājums un modināšana

Tas ir saistīts ar mudinājumu: „Tev ir jāmostas.” Apustulis Pāvils aicina uz pamošanos vēstules romiešiem 13. nodaļas 11. pantā. Pirmapustulis Šneiders šeit saskatīja divus svarīgus aspektus:

1) kurš guļ, nevar reaģēt: „Katru reizi, kad mēs dzirdam, ka Kungs drīz nāks, mums vajag reaģēt. Mums vienmēr jābūt dedzīgiem, domājot: „Man ir jāgatavojas, kas gan cits vēl man ir darāms?””

2) kurš guļ, nevar atpazīt briesmas: „Ja mēs domājam - es esmu kristīts un apzīmogots, piedalos katrā dievkalpojumā, tātad esmu apsoliņumam piederīgs -, tad mēs esam briesmās.” Jo „mūsu ticība nav tikai kāda tradīcija, nevar vienkārši katru reizi atkārtot vienu un to pašu, nē, ir pastāvīgi jāattīstās, jāklūst citādam.”

Darbi un ieroči

Vēl divi aicinājumi uz rīcību tiek nosaukti apustuļa Pāvila vēstules romiešiem 13. nodaļas 12. pantā, proti, ir jānoliek malā „tumsības darbi” un jātērpjas „gaismas bruņās”.

„Tumsas darbi ir viss, kas tiek veikts slepenībā,” paskaidroja pirmapustulis. „Mēs vēlamies padarīt skaidrus ne tikai mūsu darbus. Tāpat mēs vēlamies attīrīt arī mūsu domas. Pārvarēsim arī apslēptos grēkus - tos, kurus neviens nepazīst, neviens

neredz. Taču Kungam tie ir tikpat labi redzami kā pārējie grēki.”

Gaismas ieroči jālieto gan „uzbrūkot”, gan „aizstāvoties”: lai ticība stājas pretī domai, ka Dievs mūs ir pametis: „Kad mēs esam dziļā naktī, paņemsim šos ieročus un teiksim ļaunajam: „Es ticu tam, ka Dievs mani mīl!” Mīlestība ir vienīgais ierocis, kas neievaino, bet vienmēr gūst uzvaru. Mīlestība kalpo aizstāvēšanai, kad mums uzbrūk caur mūsu tuvāko vajībām, un ar šo ieroci mēs cīnāmies par mūsu tuvākā pestīšanu.”

Šī cerība apkaro nedrošību: „Mēs darbojamies, domājot par nākotnes godību, mēs cīnāmies par mūsu pestīšanu, jo mēs zinām, ka tas vienmēr atmaksājas.”

Beigās pirmapustulis piebilda: „Mēs aizstāvamies un cīnāmies pret ļauno ar mūsu ticību, mīlestību un cerību. Mēs varam būt droši, ka uzvarēsim. Kas cīnās ar Kristu, tas vienmēr uzvar.”

Pēc dievkalpojuma pirmapustulis Žans Luka Šneiders tikās ar valsts iestāžu, citu baznīcu un islāma pārstāvjiem, tā parādot vēlmi risināt mierpilnu dialogu.

Jaunumi no Latvijas

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Iesvētības Jaunpils draudzē

Iesvētību dievkalpojumi Jaunpils un Rīgas draudzēs

Šī gada 24. aprīlī Jaunpils draudzē un 1.maijā Rīgas draudzē notika iesvētību dievkalpojumi, kur mūsu ticības māsa Laura Rudzīte un brālis Norberts Pribe pie Dieva altāra teica svinīgu apsolījumu Debesu Tēvam. Jaunapustuliskajā baznīcā jaunie brāļi un māsas, sasniedzot 14 gadu vecumu, gatavojas šim lielajam notikumam. Iesvētības jeb konfirmācija, kas nozīmē „nostiprināt”, notiek tam veltītā dievkalpojumā. Iesvētības nav sakraments, bet gan svētības darbība, kurā vecāku uzņemtās saistības kristību un svētās apzīmogošanas dienā iesvētāmais uzņemas pats. No šī brīža iesvētāmajam Dieva priekšā ir neierobežota atbildība par savu rīcību un darbību.

Pēc dievkalpojuma brāļi un māsas sirsnīgi sveica iesvētāmo Lauru ar ziediem un labiem vārdiem, kā arī apsolīja palīdzēt Laurai turēt iesvētību solījumu Dievam. Abi iesvētāmie saņēma apliecību un pirmapustuļa apsveikuma vēstuli, kurā viņš vēlreiz aicina iesvētāmos nostiprināt izpratni par Jēzu Kristu, sekot evaņģēlijam un atbalstīt apustuļa amatu, pildot Jēzus dotos uzdevumus. Pirmapustulis arī akcentēja, ka iesvētības ir iemesls lielam priekam iesvētāmo vecākiem,

svētības nesējiem un arī visai draudzei, jo mēs visi esam laimīgi, ka iesvētāmie ir izšķīrušies sekot Kungam.

Laulības svētības dievkalpojums Rīgā

Sestdien, 14.maijā, Rīgas draudzes dievnamā notika laulību svētības dievkalpojums, kur Sanda un Artūrs no Rīgas draudzes saņēma Dieva svētību savai turpmākajai laulības dzīvei. Sanda ar Artūru iepazīnās korī „Sonante”, kurā abi dziedāja septiņus gadus. Tagad viņi dzied korī „Anima”. Katru gadu šī kora dalībnieki piedalās dažādos starptautiskos konkursos Šveicē, Itālijā, Polijā un citviet, iegūstot godalgotas vietas. Artūrs nodarbojas ar ritenbraukšanu, viņš ir studējis Latvijas Sporta pedagogijas akadēmijā, bet Sanda ir beigusi Latvijas Kultūras koledžas studiju programmu „Sarīkojumu veidošana un vadīšana”.

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Iesvētāmais Norberts Pribe Rīgas draudzē

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Jaunais pāris un viņu viesi pēc laulību svētības saņemšanas

Artūrs ir labs celtniecības jomas speciālists. Pēc laulību svētības saņemšanas abi devās ceļojumā uz Sicīliju. Par piederīgiem Jaunapustuliskajai baznīcai abi ir kļuvuši dažādos laikos - Sanda ir jaunapustuliskā kristiete kopš 1993. gada 30. augusta, bet Artūrs - kopš 2015. gada 30. novembra.

Šajā dievkalpojumā piedalījās vairāk nekā 40 cilvēku. Bija Sandas un Artūra vecāki, Artūra omīte, kā arī pārējie radi, draugi un ciemiņi. Dievkalpojuma vārds bija no 37. Psalmā 4., 5. un 6. panta. Dievkalpojuma vadītājs akcentēja, ka Dievs cilvēkiem ir devis desmit baušļus, lai viņi tos ievērotu un tad viņiem labi klātos, tāpat arī laulības dzīvei šie desmit baušļi ir piemēroti, lai kopdzīve izdotos un abiem laulātajiem labi klātos šīs zemes ielejā.

Pēc dievkalpojuma notika fotografēšanās un kādas tradīcijas īstenošana, proti, līgava no balkona, stāvot ar muguru pret pārējiem, meta līgavas ziedu pušķi, kuru apakšā gaidīja trīs vēl neprecētas meitenes. Pušķi neviena nenoķēra, taču to pacelt visātrāk spējēja Sandas māsa Sanita, tāpēc visi skaļi aplaudēja un teica, ka nākamgad ap šo laiku mēs atkal svinēsim kāzas, bet nu jau otrai mātai.

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Sanda un Artūrs pie altāra

JĒZUS LŪDZ ĢETZEMANES DĀRZĀ

(MARKA 14, 26–43)

Pashā svētkos Jēzus kopā ar saviem mācekļiem svinēja pēdējo vakarēdienu. Jēzus zināja, ka drīz Viņu nodos un Viņam būs jāmirst upurnāvē. Ar saviem mācekļiem Viņš devās uz Eļļas kalnu.

Ceļā uz Ģetzemanes dārzu Jēzus teica mācekļiem: „Pēc nedaudz stundām jūs visi pameīsiet mani. Pat viens praviētis pirms daudziem gadiem ir to pravietojis, ka avis izklīdīs, kad ganu

nogalinās. Bet es pēc nāves augšāmcelšos, un jūs mani atkal redzēsiet.”

Pēteris iebilda: „Un, ja visi tevi pameīs, es tevi nepameišu.”

Jēzus atbildēja viņam: „Pirms gailis šonakt otrreiz dziedās, tu mani trīskārt noliegsi, ka tu mani pazīsti.”

Pēteris iesaucās: „Drīzāk es miršu, taču tevi nekad neaizliegšu.”

Pārējie mācekļi pievienojās Pētera vārdiem.

Kad tie nonāca līdz Ģetzemanes dārzam, Jēzus teica mācekļiem, lai tie

apsēžas, kamēr Viņš lūgs savu Tēvu. Pēteri, Jēkabu un Jāni Viņš paņēma līdzī.

Jēzus bija noskumis līdz nāvei. Trim mācekļiem Viņš teica: „Palieciet šeit un esiet nomodā.”

Un, pagājis nedaudz tālāk, Viņš krita pie zemes un lūdza: „Tēvs, ja tas ir iespējams, ņem šo kausu no manis. Tomēr ne ko es gribu, bet ko Tu gribi.”

Kad Jēzus nāca atpakaļ, Viņš atrada mācekļus aizmigušus. Viņš pamodināja Pēteri: „Tu guli? Vai tu nevienu stundu nespēji palikt nomodā? Esi nomodā un lūdz.”

Jēzus atkal attālinājās kādu gabalu nostāk un lūdza to pašu, ko iepriekš.

Kad Jēzus atgriezās, Viņš atkal atrada mācekļus guļam. Viņu acis bija miega pilnas, un tie nezināja, ko Jēzum atbildēt. Trešo reizi Jēzus lūdza viens, un no jauna Viņš atrada Pēteri, Jēkabu un Jāni guļam. Viņš pamodināja tos un teica, ka tā stunda ir nākusi, kurā Viņš taps nodots.

Tūdaļ nāca nodevējs Jūda un liels apbruņotu gūstītāju pulks, lai sagūstītu Jēzu.

„**Ģetzemane**” nozīmē ‘eļļas spiede’. Tas ir dārzs ar daudziem olīvkokiem. Tas atrodas ārpus Jeruzalemes Eļļas kalna pakājē.

APMEKLĒJOT ELBERTU JOGJAKARTĀ INDONĒZIJĀ

Mani sauc Elberts, un man ir vienpadsmit gadu. Es dzīvoju Jogjakartā Indonēzijas salā Javā. Es esmu jaunākais no trim brāļiem, mani brāļi ir 22 un 18 gadus veci.

Katru dienu es braucu ar savu divriteni uz skolu, par laimi, skola ir tikai 100 metru attālumā no manām mājām. Es eju piektajā klasē, vismīļākais mācību priekšmets man ir dabas zinības. Vienreiz nedēļā es mācos spēlēt vijoli.

Pēcpusdienā es izpildu mājasdarbus, pēc tam palīdzu savai mammai uzkopt māju. Mans hobijs ir vijoles spēlēšana un lasīšana. Man patīk grāmatas par ievērojamiem cilvēkiem.

Svētdienas rītos es apmeklēju svētdienas skolu, kur man ir daudz draugu. Man patīk dziedāt baznīcā. Dažkārt es dievkalpojuma laikā spēlēju vijoli, tā papildinot kora skanējumu.

Mans tētis kalpo baznīcā apustuļa amatā. Es viņu ļoti mīlu un lūdzu par viņu, kad viņš ir ceļā. Dažkārt es drīkstu braukt līdzi, piemēram, uz Kedojas draudzi Džakartā. Indonēzijas draudzēs bieži vien nav ērģeļu, taču to vietā spēlē neliels orķestris.

Visu gadu es priecājos par Bērnu dienu baznīcā. Tajā es satieku daudzus bērnus un varu kopā ar viņiem spēlēties. Tā kā mans tētis kalpo vairākos apriņķos, es drīkstu piedalīties Bērnu dienā Jogjakartā, Rietumjavā, Džakartā un Pantajutarā Javā. Attēlā jūs varat redzēt, cik daudz prieka tas man sagādā.

Jogjakartā ierodas daudz tūristu, kā arī studenti no visas Indonēzijas, jo šeit ir vairākas universitātes. Pilsētas vidū var apskatīt arī sultāna pili. Ja dodas apmēram 30 km uz ziemeļiem, var redzēt Merapi kalnu, kurš ir aktīvākais vulkāns pasaulē. Apmēram 40 km uz dienvidiem no Jogjakartas ir ļoti skaista pludmale, kuru es bieži apmeklēju.

Mans mīļākais ēdiens ir Nasi Goreng Jawa jeb cepti rīsi javiešu gaumē – tas ir ceptu rīsu un makaronu maisījums. Klāt es parasti piedzeru ingvera tēju.

Brīvdienās es apmeklēju savu onkuli Džakartā, Indonēzijas galvaspilsētā. Tur ir daudz interesanta, ko apskatīt. Vienreiz es apmeklēju botānisko dārzu. Tur atrodas arī putnu parks ar bagātīgu sugu daudzveidību. Viens putns nosēdās uz mana pleca – tas bija ļoti satraucoši!

Attēls: © zhu difeng - Fotolia.com

Mācība par nākamām lietām

2015. gada septembrī tika publicēts „Jaunapustuliskās baznīcas Katehisms jautājumos un atbildēs”. No 750 jautājumiem un atbildēm „Community” iepazīstina ar atsevišķām tēmām - šajā izdevumā tiks stāstīts par nodaļām „Mācība par nākamām lietām” un „No kristietības vēstures”.

Kāds ir jaunapustulisko kristiešu ticības mērķis jeb nākotnes galvenais notikums?

Jēzus Kristus nāks atkal- tā ir evaņģēlija pamatdoma. Kopš Debesbraukšanas dienas apustuļi sludina Kunga atkalatnākšanu. Tapt paņemtam šajā notikumā - tas ir katra jaunapustuliskā kristieša ticības mērķis.

Kas ir apsolījis Jēzus Kristus atnākšanu?

Jēzus Kristus pats ir apsolījis saviem apustuļiem: „Kad es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad es nākšu atkal un paņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur es esmu, būtu arī jūs.” (Jāņa 14, 3) Šo Jēzus apsolījumu Debesbraukšanas dienā vēlreiz apstiprināja eņģeļi: „Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs viņu esat redzējuši debesīs aizejam.” (Apustuļu darbi 1, 11)

Kas zina Jēzus Kristus atnākšanas laiku?

Kurā dienā un kurā stundā nāks Jēzus Kristus – to nezina ne cilvēki, ne eņģeļi, bet tikai trīsvienīgais Dievs.

Ko mums nozīmē Kristus atnākšanas apsolījums?

Tas, ka Jēzus Kristus atkal atnāks un paņems pie sevis savu ligavas draudzi, ir evaņģēlija pamatziņa. Viņš pats ir apsolījis savu atnākšanu (Jāņa 14, 3).

Kāpēc mēs ticam, ka Jēzus Kristus atnākšana ir tuvu?

Tas, ka no jauna tika atjaunots apustuļu amats, ir zīme, ka Kristus atnākšana ir tuvu. Šodien Kristus solījuma piepildīšanās gaidīšana un mūsu cerības piedzīvot paņemšanu debesīs ir jaunapustuliskās ticības centrā.

Kā notiek gatavošanās Kristus atnākšanai?

Apustuļi ar vārdu un sakramentu gatavo ticīgos Kristus atnākšanai – tāpat ticīgie apzināti tam gatavo savu dzīvi.

Kas notiks, kad Kristus atkal atnāks?

Par kopsavilkumu kalpo apustuļa Pāvila teiktais: Kunga atnākšanas brīdī pirmie augšāmcelsies tie, kuri būs miruši Kristū. Dzīvi palikušie, kuri ļāva sevi sagatavot Kristus

atnākšanai, piedzīvos pārvēršanos, neiepazīstot miesīgo nāvi. Mirušie un dzīvie saņems apskaidrotu miesu. Šī miesa būs līdzīga Kristus augšāmcelšanās miesai. Viņi kopā tiks paņemti pie Jēzus Kristus un nonāks mūžīgā kopībā ar trīsvienīgo Dievu. Šis notikums pieder pie pirmās augšāmcelšanās, par ko tiek teikts Atklāsmes grāmatā 20, 5.6.

Kurš tiks paņemts, kad Kristus atkal atnāks?

Kristum atnākot, tiks paņemti tie, kuri ir piedzimuši no ūdens un Gara, ticējuši Jēzum Kristus un sekojuši Viņam. Šis pulks tiek saukts par „līgavas draudzi” vai „dēlu” (Atklāsmes 12, 5). Par to, vai Dievs arī citiem dāvās savu žēlastību, paņemot pie sevis, mēs neesam pilnvaroti spriest, tas paliek Dieva ziņā

Kāda ir to, kuri pieder pie līgavas draudzes, pazīme?

Galvenā pazīme ir: viņi ik dienu gatavojas Kristus atnākšanai un pastāvīgi lūdz: „Kungs, nāc drīz!” (Atklāsmes 22, 17.20)

Kādus notikumus aptver pirmā augšāmcelšanās?

Pirmajā augšāmcelšanās reizē „mirušie Kristū” tiks augšāmcelti un kopā ar dzīvajiem, kuri pieder pie līgavas draudzes, tiks paņemti debesīs. Pēc „kāzām debesīs” tiks augšāmcelti arī mocekļi no „bēdu vietas”, un viņi kļūs par ķēnišķīgajiem priesteriem. Šie abi notikumi tiek apzīmēti kā „pirmā augšāmcelšanās”: „Svēts un svētlaimīgs ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās. Pār tādiem otrai nāvei vairs nebūs varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar viņu tūkstoš gadu.” (Atklāsmes 20, 6)

Kas sekos pēc pirmās augšāmcelšanās beigām?

Pēc pirmās augšāmcelšanās beigām Kristus izveidos uz zemes savu miera valstību un piepildīs savu kā ķēniņa „tūkstoš gadu” valdīšanu. Šie „tūkstoš gadi” ir simbols garam, bet ierobežotam laikam.

Kas notiks uz zemes šajā miera valstības periodā?

Miera valstības laikā Jēzus Kristus kopā ar ķēnišķīgajiem priesteriem netraucēti sludinās evaņģēliju visiem dzīvajiem cilvēkiem uz zemes, kā arī visām dvēselēm mirušo valstībā. Miera valstības beigās visi cilvēki būs pazīstami ar Jēzus Kristus evaņģēliju.

Kas notiks ar tiem, kuriem būs jāstājas pastarās tiesas priekšā?

Tie, kuri pastarajā tiesā tiks apžēloti, kopā ar tiem, kuri jau būs augšāmcēlušies, kļūs par Dieva valstības jaunajiem iemītniekiem. Viņi visi drīkstēs baudīt mūžīgo kopību ar Dievu. Pārējie paliks ārpus Dieva žēlastības nožēlojamā dvēseles stāvoklī.

Kas Bībelē ir teikts par jauno radību?

Dievs pēc pastarās tiesas radīs jaunu radību vecās vietā: „Viņš [Dievs] dzīvos pie tiem, un tie būs viņa ļaudis un Dievs pats būs pie viņiem.” (Atklāsmes 21, 3) Tādējādi tiks piepildīta gaidīšana, par kuru stāstīts 2. Pētera vēstulē 3, 13: „Bet mēs gaidām pēc viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājās.” Šī Dieva valstība pastāvēs mūžīgi; tad Dievs būs visā un viss (skatīt 1. Korintiešiem 15, 28).

lespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders

Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Frīdriha Bišofa izdevniecība

Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Redaktors: Pēteris Johannings

I No kristietības vēstures

Kā izveidojās pirmās kristiešu draudzes?

Pirmā kristiešu draudze izveidojās Vasarsvētkos Jeruzalemē (Apustuļu darbi 2, 37), tajā bija tikai jūdi. Sākoties vajāšanām, daudzi kristieši bēga prom no Jeruzalemes (Apustuļu darbi 8, 1; 11, 19). Savā jaunajā dzīves vietā viņi sludināja evaņģēliju, kuru uzklausīja ticīgās dvēseles. Tā arī citur sāka veidoties kristiešu draudzes.

Kā attīstījās kristietība, sākot ar 2. gadsimtu?

Pēc diakona Stefana nomētāšanas ar akmeņiem sāka pieaugt vajāšanas: daudzi kristieši viņu ticības dēļ tika nogalināti, kļūstot par mocekļiem. Neskatoties uz vajāšanām un lielo pretestību, kristīgā ticība sāka izplatīties romiešu valstī.

Kā attīstījās kristietība līdz viduslaikiem?

Lielās tautu staigāšanas laikā (4., 5. gs.) kristietība kļuva par stiprāko spēku Eiropā un Āzijā. Kristietības izplatīšanā nozīmīga loma bija arī mūku kustībai, kura izveidojās Ēģiptē 3. gs. Mūku galvenais uzdevums bija dzīvot pieticībā pēc Kristus parauga un izplatīt kristīgo ticību. Viduslaikos mūki un mūķenes deva lielu ieguldījumu zinātnē un lauksaimniecībā, kā arī sociālās vides attīstībā. Kristietība aizvien vairāk ietekmēja cilvēku dzīvi, kultūru, politiku un veicināja sabiedrības saliedēšanos Eiropā. 1054. gadā kristīgā baznīca sašķēlās rietumu (Romas katoļu) un austrumu (pareizticīgajā) baznīcā.

Ar ko kristietībai kopš 7. gadsimta vajadzēja arvien vairāk cīnīties?

Kopš 7. gadsimta kristiešiem bija jāpretojas islāmam, kas kļuva arvien spēcīgāks Āzijā, Āfrikā un daļēji arī Eiropā. Kristietība zaudēja daudzus reģionus, piemēram, tagadējos Tuvajos Austrumos un Ziemeļāfrikā. No 1095. līdz 1270.g. Tuvajos Austrumos notika tā sauktie krusta kari, kuru mērķis bija kristiešu pārvaldījumā atgūt Jeruzalemi, Svēto zemi.

Kāpēc vajadzēja reformēt baznīcu?

Viduslaikos baznīcas iekšienē ticība un kristīgā mācība aizvien vairāk sāka zaudēt savu vērtību - tas nozīmēja arī evaņģēlija vērtības mazināšanos. Tāpēc aizvien spēcīgāka kļuva doma reformēt baznīcu. Šo ideju aizstāvēja gan mūki, gan tādi viri kā Pēteris Valdess (1140 - ?1218), angļu teologs

Džons Viklifs (1330 - 1384) un Prāgas universitātes rektors Jans Huss (1369 - 1415). Viņi visi bija konsekventi baznīcas kritiķi. Viņu idejas pārņēma arvien vairāk cilvēku Eiropā, un tas galu galā noveda pie baznīcas reformācijas.

Kas ir reformācija?

Reformācija (no latīņu valodas „reformatio” – ‘rekonstrukcija’, ‘atjaunošana’) ir reliģiska kustība Eiropā, kuras pamatā bija īstā evaņģēlija atjaunošana. Šī reformācija ir cieši saistīta ar vācu mūku Mārtiņu Luteru (1483 - 1546). Viņaprāt, mācības pamatu apstiprinājums bija jāmeklē tieši Jēzus Kristus teiktajā. Luters pārtulkoja Biblii no ebreju un grieķu valodas vāciski, tādējādi padarot Biblii pieejamu plašai tautas daļai. Savukārt Anglijā 1534. gadā radās anglikāņu baznīca.

Kāds bija kristietības stāvoklis 19. gadsimtā?

19. gadsimtā no jauna tika mēģināts pievērst evaņģēlijam cilvēkus, kuri nabadzības vai nezināšanas dēļ bija attālinājušies no kristietības (šo evaņģelizāciju sauca par „iekšējo misionēšanu”). Tāpat tika dibinātas dažādas misionāru organizācijas, kuras rūpējās par tālāku kristietības izplatīšanos ārpus Eiropas valstīm, galvenokārt Āfrikā

Kas nozīmīgs bija kristietības attīstībā 19. gadsimtā?

Liela nozīme bija tam, ka galvenokārt Anglijas un ASV protestantu vidū veidojās tā saucamās Modināšanas kustības, kurās kristieši aicināja no „ieradumu vai tradīciju kristietības” atgriezties pie dzīvās kristīgās ticības. Šis aicinājums bija saistīts ar cerību uz Kristus atkalatnākšanu. Tas ir vēsturiskais pamats tam, lai Dievs no jauna atjaunotu apustuļu amatu un to darbību.

Kādā veidā 19. gadsimtā atkal tika atjaunots apustuļa amats?

Laikā no 1826. līdz 1829.g. Dienvidanglijā, Olberijā, sanāca kopā ticīgi viri, lai studētu Jāņa Atklāsmes grāmatu. Šo sanākumi rīkoja banķieris Henrijs Dramonds (1786 - 1860) sadarbībā ar Edvardu Ērvingu (1792 - 1834), kurš bija kādas skotu nacionālās baznīcas garīdznieks. Sanāksmes dalībnieki vēlējās saprast Bībeles izteikumus par Svētā Gara

darbību un Kristus atkalatnākšanu. Arī Skotijā dažādu konfesiju ticīgie gaidīja Svētā Gara darbības atklāšanos. 1830. gadā ticīgo vidū notika dažādu slimību dziedināšana, runāšana mēlēs (tas ir, runāšana nepazīstamās valodās), pareģojumi. 1832. gada rudenī Džons Beits Kārdeils (1802 - 1877) Londonā tapa Svētā Gara aicināts apustuļa amatam, un Henrijs Dramonds viņu nosauca par apustuli. Sākot ar 1833. gada septembri, tika pasaukti vēl vienpadsmit apustuļi, balstoties gan pareģojumos, gan pravieša Edvarda Olivera Taplina (1800 - 1862) paustajā.

Kā radās Katoliski apustuliskā baznīca?

1835. gadā Anglijas apustuļi devās uz Olberiju, lai pārrunātu svarīgākos jautājumus. Viņi uzrakstīja „Apliecinājumu” (1837) - ticības rakstu, kuru izsūtīja visām kristietības autoritātēm. Šajā „Apliecinājumā” apustuļi aicināja kristiešus sapulcēties kopā ar saviem vadītājiem, lai gatavotos uz Kristus atkalatnākšanu. Viņi nevēlējās dibināt kādu jaunu baznīcu, bet gan sapulcināt visas esošās baznīcas, kuras nu vadītu apustuļi. Taču vairākums kristiešu vadītāju nepieņēma šo apustuļu aicinājumu. Tie nedaudzie kristieši, kuri vēlējās sekot apustuļiem, apvienojās jaunā baznīcā, kuras nosaukums bija Katoliski apustuliskā baznīca.

Kā izveidojās Jaunapustuliskā baznīca?

1862. gada 10. oktobrī Kēnigsbergā pravietis Heinrihs Geiers nosauca priesteri Rūdolfu Rozohackiju (1815 - 1894), šis pilsētas Katoliski apustuliskās draudzes priekšstāvis, par apustuli. Katoliski apustuliskās baznīcas apustuļi neatzina šo aicinājumu kļūt par apustuli. Heinrihs Geiers un Katoliski apustuliskās draudzes vadītājs Hamburgā Frīdrihs Vilhelms Švarcs (1815 - 1895) tomēr bija pārliecināti, ka šis aicinājums bija Svētā Gara

darbs. 1863. gada 4. janvārī Hamburgas draudze atzina šo apustuļa aicinājumu un tāpēc tika izslēgta no Katoliski apustuliskās baznīcas. Tādējādi 1863. gada janvārī var uzskatīt par Jaunapustuliskās baznīcas rašanās laiku. Kad apustulis Rozohackijs īsi pēc tam atteicās no apustuļa amata, Geiers un Švarcs tomēr uzskatīja, ka tas ir noticis pēc dievišķā aicinājuma.

Attēls: Peter Johanning

Visi apustuļi sava amata darbībā

Kas ir garīgais amats? Un kas ir organizācijas struktūra? Šādi jautājumi patlaban nodarbina ne tikai apriņķa apustuļu sanāksmes (AAS) dalībniekus, bet arī pārējos Jaunapustuliskās baznīcas apustuļus visā pasaulē.

Pie tēmas „Amata izpratne” baznīcas vadība intensīvi strādā jau kopš 2014. gada marta. Atbildi uz jautājumu, kā Jaunapustuliskajā baznīcā tiek saprasts apustuļa amats, sniedz 2012. gadā izdots katehisms. Bet ir arī citi – papildu – jautājumi, uz kuriem pirmapustulis atpūtā Vilhelms Lēbers sniedza atbildi kādā no intervijām.

Šo tēmu sīkāk izskaidroja pirmapustulis Žans Luka Šneiders 2014. gada jūlijā vienā no paneļa diskusijām Starptautiskajā baznīcas dienā Minhenē, vispirms atbildot uz tādiem jautājumiem kā - kas ir amats, kas ir kalpošana un kas notiek iecelšanas amatā brīdī. Tikai tad, kad tika atbildēts uz šiem jautājumiem, sniedzot diskusijas teoloģisko pamatu, varēja

rasties nākamie jautājumi: kas var pildīt amatu, ko akceptē draudze un kas notiek kādā konkrētā reģionā.

- 1| Apr. apustulis Leonard R. Kolbs (ASV) ziņo apriņķa apustuļu sanāksmē
- 2| Apr. apustulis Noel E. Barnes un apr. ap. palīgs John L. Kriel (Dienvidāfrika)
- 3| Apr. apustulis Tshitshi Tshisekedi (Kongo Demokrātiskā Republika) un apr. ap. palīgs Arnold N. Mhango (Zambija)
- 4| Apr. apustulis Vilfrīds Klinglers (Vidusvācija)

Visi pasaules apustuļi ir iesaistīti

Kopš 2014. gada sākuma darba grupa „Ticības jautājumi” izstrādā baznīcas teoloģiskos pamatus. Kopš 2015. gada marta padomus šai darba grupai sniedz arī AAS kā augstākā Jaunapustuliskās baznīcas vadības grupa.

Tagad šī diskusija ir sasniegusi jaunu pakāpi: pēc pirmapustuļa Šneidera iniciatīvas visi pasaules apustuļi (to skaits ir sasniedzis 350) tiek lūgti pārzināt izvirzītos jautājumus un paust savu viedokli. Arī katehisma beigās ir definēta apustulāta izpratne.

Katru ceturtdienu AAS pārskata ziņojumus no 19 apgabalu baznīcām. 10. martā tika izskatīti un apsvērti desmitiem norādījumu un ierosinājumu. Rezultāts tika nodots darba grupai, kuras izstrādātie priekšlikumi tiks nodoti tālākai izskatīšanai.

Status quo jeb pašreizējā lietu izpratne, kura atklāta katehismā

Amata izpratnei ir veltīta katehisma septītā nodaļa. Šeit garīgais amats ir definēts kā „ordinācijā iedots pilnvarojums un svētība kalpošanai Kristus baznīcā”, kas „tiek veikts Svētā Gara spēkā”.

Tālākie jautājumi un atbildes atklāj amata pamatus (saistībā ar to, ka Jēzus Kristus sūtīja apustuļus), tāpat šeit ir sniegtas norādes uz Svētajiem Rakstiem. Svarīga tēma ir arī iecelšana amatā un tā pildīšana; amata hierarhija tiek iedalīta trijās pamata pakāpēs: diakona, priesteriskais amats un apustulāts. Visplašāk katehismā ir izskaidrots apustuļa amats.

4

Jaunapustuliskās baznīcas tikšanās ar Apustulisko baznīcu Dienvidāfrikā

Attēls: Jaunapustuliskā

Apvienotā apustuliskā baznīca (AAB) Dienvidāfrikā eksistē jau kopš 20. gadsimta 50. gadiem. Toreiz vairākās Eiropas valstīs, kā arī Dienvidāfrikā Jaunapustuliskā baznīca sašķēlās.

2016. gada 6. februārī pirmo reizi Jaunapustuliskās baznīcas vadības pārstāvji devās uz Dienvidāfriku, kur Portelizabetā notika oficiāla tikšanās ar AAB delegāciju. AAB pārstāvēja apustulis Johans Erasmus, bīskaps Roberts Švigelars, apriņķa vecākais Kolins Rihters, draudzes vecākais Džons Krīls, apustuļi Gerome Mintors un Braiens Svartboiss, kā arī bīskaps Francs Floress.

Tikšanās galvenais mērķis bija abu baznīcu mācības un satura iepazīšana un izprašana. Gadu gaitā abas baznīcas to attīstībā pēc sadalīšanās ir skārušas lielas izmaiņas.

Sirsnīgā atmosfēra deva cerības, ka arī turpmāk varēs notikt savstarpējas sarunas - par to vienojās arī abas delegācijas. Apustulis Džons Krīls piedāvāja, ka nākamā tikšanās varētu notikt Keiptaunā. Pirms atvadīšanās visi dalībnieki vienojās lūgšanā „Mūsu Tēvs”.

Attēls: Frank Schuldt

Palīdzēt mirušajiem ir dievišķās gribas izpausme

Mirušo piemiņas brīži – vairāk vai mazāk izteikti - ir gandrīz visās baznīcās. Vairākas pareizticīgo kopienas piemin mirušos pie kapa, noliekot tur, piemēram, maizi; citas baznīcas notur dievkalpojumus. Jaunapustuliskā baznīca trīs reizes gadā svin mirušo piemiņas dievkalpojumus.

Par to rakstīts arī Jaunapustuliskās baznīcas katehismā: „Trīs reizes gadā - marta, jūlija un novembra pirmajā svētdienā - notiek mirušo piemiņas dievkalpojumi.” Šī prakse nostiprinājās baznīcas attīstības gaitā, taču šādi mirušo piemiņas dievkalpojumi notika jau pašos Jaunapustuliskās baznīcas pirmsākumos. Šeit īpaši jāmin apustuļa Frīdriha Vilhelma Švarca (1815-1895) darbība. Apustuļa misijas aprakstos mēs varam atrast konkrētas norādes par to, cik daudz dzīvo un mirušo tika apzīmogoti.

Pašreizējā prakse, tas ir, trīs mirušo piemiņas dievkalpojumi gadā, balstās uz kādreizējā pirmapustuļa

Johana Gotfrīda Bišofa 1954. gadā ieviesto kārtību. Šī kārtība noteica, ka katru svētdienu dvēselēm mūžībā tika sniegts svētais vakarēdiens, bet trīs reizes gadā tika svinēti īpaši dievkalpojumi, pestīšanu alkstošām dvēselēm dāvājot sakramentus.

Pirmbaznīcas tradīcijas

Dievkalpojums mirušajiem nozīmē ar amatnesēju starpniecību nodot sakramentus, vismaz tā tas ir vietās, kur dievkalpojumus vada pirmapustulis vai apriņķa apustulis. Pārējās draudzēs tas ir piemiņas dievkalpojums.

Katehisms norāda uz kādu pirmbaznīcas tradīciju: „Korintas draudzē dzīvie tika kristīti par mirušajiem (1. korintiešiem 15, 29). Šo praksi ievieša mirušo piemiņas dievkalpojumos, kurus noturēja pirmapustulis un aprinča apustulis, - tajos divi amatnesēji saņēma svēto ūdenskristību, svēto apzīmogošanu un svēto vakarēdienu. Šie sakramenti mirušajiem tika dāvāti tādā pašā veidā kā dzīvajiem. Pārējās draudzēs pēc svētā vakarēdiena mirušie tiek pieminēti īpašā lūgšanā.”

Dieva pestīšana ir spēkā visām dvēselēm

Mirušo piemiņas dievkalpojumi Jaunapustuliskajā baznīcā ieņem īpašu vietu. Iepriekšējā svētdienā notiek mirušo piemiņas sagatavošanās dievkalpojums. Žēlsirdība un līdzjūtība rosina aizlūgt par mirušajiem. Sprediķa pamatā ir vārdi no 95. Psalmā 6. panta: „Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus tā Kunga, sava Radītāja, priekšā.”

Ar šiem vārdiem draudze tiek aicināta pielūgt Dievu, kurš radījis pasauli un vada to. Tāda nostāja ir nepieciešama, arī gatavojoties mirušo piemiņas dievkalpojumam. Šeit ir nepieciešama liela ticība tam, ko cilvēks nevar fiziski redzēt vai pierādīt ar zinātniskām teorijām. Taču, neskatoties uz mūsu prāta ierobežojumiem, Dieva griba ir spēkā visām dvēselēm - kā dzīvajām, tā mūžībā aizgājušajām.

Apustuļa amata nepieciešamība

Baznīca, kas sekoja pirmajai Jēzus apustuļu dibinātajai baznīcai, noraidīja sakramentu došanu mirušajiem, bet mirušo kristīšanu ar ūdeni 397. gada 3. koncīlijā Kartāgā aizliedza pavisam. Jaunapustuliskās baznīcas skatījumā tas nav nekāds brīnums, jo tikai 1830. gadā, kad no jauna atdzima apustuļa amats, šī pirmbaznīcas prakse tika atsākta.

Jaunapustuliskajā katehismā ir atklāta apustuļa amata nozīme šo sakramentu nodošanā: „Jēzus uzdevumu sludināt evaņģēliju, piedot grēkus un dāvāt sakramentus apustuļi izpilda kā pie dzīvajiem, tā arī pie mirušajiem. Tie rīkojas Kristus vietā un Viņa vārdā. Kā Jēzus Kristus nesa savu upuri uz zemes, tā arī apustuļu amatā ir dota pestīšanas iespēja virs zemes. Tā kā sakramentiem ir arī redzamā daļa, tie var tikt veikti tikai redzamajā pasaulē, tas ir, uz zemes. Sakramentu iedarbības spēks ir vienāds kā dzīvajiem, tā mirušajiem.”

Bez spiritisma

Sakramentu sniegšanu mirušajiem Jaunapustuliskās

baznīcas dievkalpojumos nedrīkst jaukt ar spiritismu. Te netiek domāts par to, lai ieskatītos mūžībā. Šeit nav arī vēlmes ko uzzināt par mirušo stāvokli, iepazīt mūžību - to nekādā gadījumā nedrīkst darīt, tāpat kā nedrīkst apmierināt jēlcādu ziņkārību par pārdabiskām lietām. Dievkalpojumos tiek apsoltā pestīšana, kas, balstoties Dieva gribā, ir vienlīdzīga abām - kā dzīvo, tā mirušo - pasaulēm.

Attēls: Marcel Feilds

Apskats

- 03.07.2016 Vankūvera (Kanāda)
- 09.07.2016 Tirāna (Albānija)
- 10.07.2016 Tirāna (Albānija)
- 15.07.2016 Čikapa (Kongo D. R.)
- 17.07.2016 Kananga (Kongo D. R.)
- 22.07.2016 Kampala (Uganda)
- 24.07.2016 Kampala (Uganda)
- 07.08.2016 Leipciga (Vācija)
- 14.08.2016 Heilbronna (Vācija)
- 11.09.2016 Insbruka (Austrija)
- 18.09.2016 Krēfelde (Vācija)
- 24.09.2016 Gramado (Brazīlija)

